

V Banskej Bystrici sme navštívili známeho Viliama Paulinyho. Na ceste ku stanici sme odrazu obaja zastali, lebo sme videli matku sedieť pred vojenskou hospodárskou správou. Bežíme k nej, vypytujeme sa, čo tu robí, prečo šla pešo, prečo si s nami nesadla do koča, kde bolo miesto, keď jej bolo treba ísť do Bystrice? „Akože s vami... v koči dovedna... ja som len tak, v ručníčku...“ Strašne ma to zbolelo, až ranilo. Veď iste vedela, že si ju syn ctí, váži, miluje, a predsa sa rozhodla ísť sama pešo a ani sa mu neponosovala, že predali s otcom seno vojenskej správe a nedajbože od nej dostať peniaze, ktoré už koľký raz ide vymáhať. Keď Tajovský išiel s ňou a vec vybavil, ďakovala mu, ako keby ktovie čo bol vykonal pre ňu – jej vlastný syn!

Takí vďační dokážu byť iba tí, ktorým sa toho v živote málo dostáva, ktorí nečakajú a ani nežiadajú úsluhy, pritom vedia oceňovať, či práve preto oceňujú, aj ten najmenší prejav láskavosti a v svojej nesebeckej nenáročnosti iba oni dávajú dary iným. Sama som to zažila u matky Tajovského dva razy. Raz za našej návštevy bola nespokojná, aké jednoduché šaty mám, a tak pri lúčení mi tíško zašepkala: „Povedz Jozefovi, aby si ťa obliekal ako kráľovnú, zaslúžiš si to.“ Aj samotný Tajovský sa na mamu za to vďačne usmial. Druhý raz som jej poslala na Vianoce vlnené pančuchy. Záležalo mi na tom, aby boli pevné a teplé, aby jej dlho vydržali.

Ona im však určila iný účel: „Predstúpim v nich pred Pána Boha.“
Povedala mi to pri našej najbližšej návšteve v Tajove. Zavolala si ma do záhrady, aby nás nik nerušil a ďakovala mi za krásne pančuchy, ktoré sú hodné do hrobu.